

MARY

pro Mary - jedinou

MOJE MALÁ SCESTOVALÁ MARY

Mary procestovala svět. Nebo alespoň to o ní ostatní dívky říkávaly.

Mary byla šarmantní, rozvázná a zajisté cílevědomá mladá žena. Milovala čtení a pití kávy (za deštivých dnů preferovala čaj). Její dlouhé plavé vlasy jí spadaly těsně pod ramena. Měla smutné modré oči tmavé jako bouřící moře, ve kterém utonulo nemálo mladých hochů, a v horkých letních dnech mívala od sluníčka bronzovou pleť. Toto je příběh o ní a jejích cestách.

HÁDANKA OD MARY NA SCHODECH ONÉ VILY

Seděla tehdy na schodech oné vily při západu Slunce, kde si se mnou domluvila sraz. Tenkrát ji mohlo být něco málo přes dvacet. Chvilku jsme tiše seděly, zdálo se to jako věčnost. Pozvala jsem ji sem, aby mi vyprávěla o svých dobrodružstvích. Myslela jsem, že bude mluvit o dálkách, které procestovala, a podivných světech, které objevila. Však i ona po nich voněla. Spletla jsem se.

„Bylo nebylo.“ Začala své vyprávění jako správnou pohádku. *„v jednom království, daleko od nás, se v tom nejzazším koutě jednoho dětského pokojíčku schovávaly dveře. Ten dětský pokojíček byl přenádherně zdobený. Kolem byly hračky, byl uklizen, jen tu a tam se na zemi povalovala nějaká kniha, nějaké šatičky pro panenku či malý plyšový medvídek. Tapety starorůžové barvy zobrazovaly několik druhů lučního kvítí. Ty dveře stojící v koutě, nejdál od oken, působily tmavým a tajemným dojmem. Podle všelijakých šrámů a stylu, jakým byly postaveny se dalo bez váhání říct, že byly starodávné. Mohly být otevřené pouze jedním malým, pozlaceným klíčkem. Vždy mě udivovalo, že jen něco tak malého jako tento klíček dokáže otevřít něco tak velkého a těžkého jako tyto dveře.“* To byla vskutku zajímavá myšlenka. *„Povím ti teď tajemství“* oznámila mi s úsměvem na tváři. *„Byl to můj dětský pokojíček a tyto dveře byly mé dveře a nebyly jen tak ledajaké. Tyto mé byly něčím neobyčejné a jenom já jsem od nich měla klíč.“* Vyprávěla pomalu, dlouho se zamýšlela nad každým slovem jako kdyby nevěděla, kolik mi toho ještě může prozradit. Zhluboka se nadechla a pokračovala. *„Když jsem se na ně poprvé podívala hned jsem věděla, že jsou něčím zvláštní možná až čarovné. Moje rodina o nich říkávala, že jsou staré a odřené. Oni nevěděli, co se za těmito dveřmi skrývá.“* Zastavila se. V duchu jsem doufala, že mi řekne něco víc. Byla jsem naivní. *„Chtěla jsi slyšet můj příběh, zjistit, kdo já jsem. Mohla bych ti teď povědět, jak to končí a co se skrývá za těmi dveřmi, ale myslím si, že toho zjistíš mnohem víc, až na to přijdeš sama.“* *„Můžu ti jen říct, že za těmito dveřmi se skrývá celý můj svět.“*

Než jsem se nadála, byla pryč. Zmizela. Teď jsem seděla sama na schodech oné vily. Seděla jsem tam několik hodin. Ani nevím, co jiného jsem čekala, že mi řekne. Mary milovala hádanky. Byla ten typ člověka, který vás nenechá spát, který se vám vryje do mysli a už tam zůstane a v mé mysli zůstala po dlouhá léta. Když se tak nad tím zamyslím, nikdy neodešla.

Mnoho studených zimních večerů a letních rán jsem se snažila vyřešit její hádanku. Zjistit, co se skrývalo za těmi starými dveřmi? Až o mnoho let později jsem na to přišla.

LESY A DALEKÉ KRAJE BÝVAJÍ ZÁHADNÉ

Jako malá jsem chtěla procestovat svět a poznávat. Zvědavá a bezstarostná. To byl jeden z důvodů, proč jsem Mary obdivovala. Chtěla jsem, aby nám Mary vyprávěla o všem, co zažila a ona vyprávěla. Všechny dívky ji poslouchaly pořád dokola s nikdy neumírajícím nadšením. Některé nic netušily, některé pravdu znaly.

Každé místo má nějakou svoji legendu nebo pověst. Na svých cestách jistě vyslechla mnoho. Často nás vtáhla do legendy nějakého místa. Někdy vyprávěla o čarovných bytostech, vílách a mořských pannách a jiných stvořeních číhajících ve tmě. Jeden z jejích příběhů se mi zdál obzvláště pozoruhodný. Toho listopadového večera venku pršelo, a to jako obvykle znamenalo jediné. Čas na její vyprávění. „Bylo nebylo“. Takto Mary začínala všechny své příběhy. „*v jednom malém království daleko, daleko odsud žila byla jedna malá dívka. Žila docela obyčejný život v dřevěné chaloupce u velkého, zeleného lesa. Jednoho dne se dívka do onoho lesa vydala, znala ho dobře, a tak šla sama jen se svým starším bratrem. Hodiny pobíhaly okolo a hrály si, docela přitom zapomněly na čas. Tou dobou se smrákalo a oni se rozhodly vypravit se domů. Jak tak šly tím černo černým lesem zahlédla dívka v dálce něco modrého a světélkujícího. Byla malá a zvědavá, a tak se za tím světýlkem rozběhla, bezstarostná.*“ Mary se odmlčela, aby vyvolala napětí, tak jak to dělávala. Několik vyděšených malých dívek se na ní koukalo upřeným pohledem. „*Co se s ní stalo?*“ Zeptala se tichým hláskem jedna z nich. Mary se na ni podívala, nadechla se a pokračovala. „*Její nebohý bratříček na ni usilovně volal, ale ona ho ve svém zaujetí malým světýlkem neslyšela. Zmizela v lese.*“ Zastavila se a pomalým hlesem dodala. „*To bylo naposledy, kdy byla dívka spatřena.*“

Její příběhy jen málokdy končily šťastně. Většinou měly konec záhadný. Taková ona byla, záhadná. Myslím si, že se jí to líbilo. Myslím si, že se jí líbilo být tou neobjevenou dálkou, tou nevyřešenou hádankou. Byla nezávislá, nespoutaná, jakoby daleká. Nikdo ji neznal. Někdy mám pochybnosti, zda ona znala sama sebe. Mnohdy jsem se jí ptala na její cesty, když jsme byly jen samy dvě. Nikdy mi nic neřekla, ale vždy mi připomněla ty staré dveře a tu otázku, na kterou jsem neznala odpověď. Co se za nimi skrývá?

CO SE SKRÝVÁ VE STÍNECH JEJÍHO POKOJE?

Později, když jsem zase seděla na schodech oné vily, přemýšlela jsem zase po dlouhé době nad tou hádankou, kterou mi dala, když jsme byly malé. Po tolika letech a pořád na tom samém místě. Moc se toho kolem nezměnilo. Jediná věc, která se změnila jsem byla já. Seděla jsem tu s čajem a knihou, tak jak to dělávala Mary. Sama se svými myšlenkami, které neustále směřovaly k těm starým dveřím.

Když se teď zpátky ve svých myšlenkách vracím do jejího dětského pokoje, který byl podle jejího vyprávění přenádherně zdobený, a dívám se na ty staré dveře něco je tu jinak. Poprvé v celém svém životě v ruce držím klíč od těch dveří. Je takový malý a pozlacený. Nevěřicně se na něj dívám.

Chvilí přemýšlím, jestli chci opravdu vědět, co se za dveřmi skrývá. Jakmile tyto dveře otevřu už není cesty zpět. Odhodlám se. Pomalu vsunu ten malý starožitný klíček do zámku. Je zamčený na tři západy a já jen

čekám na to třetí tichoucké cvaknutí. Otevřu ty dveře, vržou (jsou opravdu hodně staré). Opatrně nahlédnu. Teď by se asi smála. Během těch let, co jsme spolu strávily, se smála hodně. I já se musím smát.

Mary skutečně procestovala svět. Jenom ne tak, jak si většina ostatních dívek myslela. Byly jsme malé, naivní. Mary byla mladá a nikdy neměla prostředky k procestování světa, tak si ho našla. Svůj svět. Mary ho našla v knihách. Pokaždé, když vzala do ruky knihu náhle se ocitla v novém a neznámém. S každou knihou, kterou přečetla, prožila další život, poznala další svět.

Za jejími starými dveřmi se skrývala knihovna. Docela malá, docela obyčejná knihovna.

Mary procestovala svět nebo alespoň to o ní ostatní dívky říkávaly. Některé nic netušily, některé pravdu znaly. Žádná z dívek nelhala.